

Strona pozwana: Republika Francuska (przedstawiciele: G. de Bergues i J.-S. Pilcher, pełnomocnicy)

Interwenienci popierający stronę pozwaną: Królestwo Hiszpanii (przedstawiciel: N. Díaz Abad, pełnomocnik), Węgry (przedstawiciele: M.Z. Fehér, K. Szíjjártó, K. Molnár i A. Szilágyi, pełnomocnicy)

Przedmiot

Uchybienie zobowiązaniom państwa członkowskiego — Naruszenie art. 12 dyrektywy 2002/20/WE Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 7 marca 2002 r. w sprawie zezwoleń na udostępnienie sieci i usług łączności elektronicznej (Dz.U. L 108, s. 21) — Opłaty i należności od przedsiębiorstw posiadających zezwolenie ogólne — Zgodność uregulowań krajowych nakładających dodatkową opłatę od operatorów świadczących usługi łączności elektronicznej

Sentencja

- 1) Skarga zostaje oddalona.
- 2) Komisja Europejska zostaje obciążona kosztami postępowania.
- 3) Królestwo Hiszpanii i Węgry pokrywają własne koszty.

(¹) Dz.U. C 355 z 3.12.2011.

Wyrok Trybunału (pierwsza izba) z dnia 30 maja 2013 r. (wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez *Gerechthof te Amsterdam — Niderlandy*) — *Dirk Frederik Asbeek Brusse, Katarina de Man Garabito przeciwko Jahani BV*

(Sprawa C-488/11) (¹)

(Dyrektywa 93/13/EWG — Nieuczciwe warunki w umowach konsumenckich — Umowa najmu mieszkania zawarta pomiędzy wynajmującym prowadzącym działalność gospodarczą w sektorze wynajmu a nieprowadzącym takiej działalności najemcą — Badanie przez sąd krajowy z urzędu nieuczciwego charakteru warunku umownego — Postanowienie dotyczące kary umownej — Stwierdzenie nieważności tego postanowienia)

(2013/C 225/15)

Język postępowania: niderlandzki

Sąd odsyłający

Gerechthof te Amsterdam

Strony w postępowaniu głównym

Strony skarżące: Dirk Frederik Asbeek Brusse, Katarina de Man Garabito

Strona pozwana: Jahani BV

Przedmiot

Wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym — *Gerechthof te Amsterdam* — Wykładnia art. 6 dyrektywy Rady 93/13/EWG z dnia 5 kwietnia 1993 r. w sprawie nieuczciwych warunków w umowach konsumenckich (Dz.U. L 95, s. 29) — Umowa najmu pomiędzy wynajmującym prowadzącym działalność gospodarczą w sektorze wynajmu a nieprowadzącym takiej działalności najemcą — Kwalifikacja wynajmującego jako sprzedawcy towarów bądź usługodawcy — Podstawowe zasady porządku prawnego

Sentencja

1) Dyrektywę Rady 93/13/EWG z dnia 5 kwietnia 1993 r. w sprawie nieuczciwych warunków w umowach konsumenckich należy interpretować w ten sposób, że — z zastrzeżeniem warunków umownych odzwierciedlających bezwzględnie obowiązujące przepisy ustawowe lub wykonawcze prawa krajowego, czego zbadanie jest zadaniem sądu krajowego — ma ona zastosowanie do umowy najmu na cele mieszkalne, zawartej między wynajmującym prowadzącym działalność gospodarczą w sektorze wynajmu a najemcą działającym w celach, które nie wchodzą w zakres jego działalności gospodarczej.

2) Dyrektywę 93/13 należy interpretować w ten sposób, że:

— jeżeli sąd krajowy rozpatrujący skargę wniesioną przez przedsiębiorcę przeciwko konsumentowi, dotyczącą wykonania umowy, zgodnie z krajowymi przepisami proceduralnymi ma kompetencję do zbadania z urzędu sprzeczności między warunkiem służącym za podstawę wniosku a krajowymi zasadami porządku publicznego, w ten sam sposób powinien, gdy stwierdził, że rzeczony warunek wchodzi w zakres stosowania tej dyrektywy, ocenić z urzędu ewentualnie nieuczciwy charakter tego warunku w świetle kryteriów ustanowionych przez omawianą dyrektywę;

— jeżeli sąd krajowy zgodnie z krajowymi przepisami proceduralnymi ma kompetencję do stwierdzenia z urzędu nieważności warunku sprzecznego z porządkiem publicznym lub bezwzględnie obowiązującym przepisem prawa, którego znaczenie uzasadnia tę sankcję, co do zasady powinien — po udzieleniu stronom możliwości kontradyktoryjnego przedyskutowania tej okoliczności — z urzędu stwierdzić nieważność warunku umownego, który uznał za nieuczciwy w świetle kryteriów ustanowionych przez omawianą dyrektywę.

3) Artykuł 6 ust. 1 dyrektywy 93/13 należy interpretować w ten sposób, że nie pozwala on sądowi krajowemu, jeżeli stwierdził on nieuczciwy charakter postanowienia dotyczącego kary umownej w umowie zawartej między przedsiębiorcą a konsumentem, na ograniczenie się, do czego upoważnia go prawo krajowe, do obniżenia przewidzianej przez nie kwoty kary umownej obciążającej tego konsumenta, lecz zobowiązuje go do zwykłego niestosowania rzeczonoego postanowienia wobec konsumenta.

(¹) Dz.U. C 13 z 14.1.2012.